

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale oskarżyciela skarbowego E. A.

po rozpoznaniu w dniach 23.11.2016 r., 04.01.2017 r., 22.02.2017 r., 20.04.2017 r. sprawy

I. **W. B. (1)**, syna R. i B. z domu M.,

urozonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 25.05.2013 roku do 25.08.2013 roku w G., jako podatnik podatku od towarów i usług, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) wbrew art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku wynikającego z deklaracji VAT-7 za okres od kwietnia do lipca 2013 roku w łącznej kwocie 177.643,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.;

2. w okresie od 22.04.2013 roku do 20.09.2013 roku w G., jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz. U. z 2010 roku, Nr 51, poz. 1307 z późn. zmianami) nie wpłacił w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: marzec, kwiecień, czerwiec, lipiec, sierpień 2013 roku w łącznej kwocie 33.846,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.;

3. w dniu 30.04.2014 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 45 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, uporczywie nie wpłacił w terminie ustawowym na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., podatku wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za 2013 r. w kwocie 657.541,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s.;

4. w dniu 30.04.2015 r. w G. jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 45 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, uporczywie nie wpłacił w terminie ustawowym na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., podatku wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za 2014 r. w kwocie 3.037,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s.;

II. W. Ż. (1), syna E. i A. z domu K.,

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 22.04.2013 roku do 20.09.2013 roku w G., jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi w działalności gospodarczej prowadzonej przez W. B. (1), płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tj. Dz. U. z 2010 roku, Nr 51, poz. 1307 z późn. zmianami) nie wpłacił w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: marzec, kwiecień, czerwiec, lipiec, sierpień 2013 roku w łącznej kwocie 33.846,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

I. na podstawie art. 51 § 1 i 2 k. k. s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. umarza postępowanie w zakresie czynu zarzucanemu oskarżonemu **W. B. (1)** w punkcie 1. aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie karalności;

II. oskarżonego **W. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. i za to na podstawie art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

III. oskarżonego **W. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. oraz uznaje go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 4. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. i za to na przy zastosowaniu art. 50 § 1 k. k. s. na podstawie art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 48 § 1 i 4 k. k. s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych;

IV. oskarżonego **W. Ż. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. zwalnia oskarżonego W. B. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. kosztami procesu w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu W. Ż. (1) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 793/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. (obecnie w likwidacji) prowadziło działalność gospodarczą w zakresie produkcji wyposażenia statków. Od momentu rejestracji spółki września 2013 roku funkcję prezesa zarządu spółki pełnił W. Ż. (1).

Dowód: odpis pełny z KRS – k. 653-656 zał. 1

W roku 2000 W. B. (1) zarejestrował działalność gospodarczą pod firmą (...) W. B. (1). Zgodnie ze zgłoszeniem, w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa miał się zajmować m.in. obróbką mechaniczną elementów metalowych, udzielaniem kredytów.

Dowód:decyzja Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej – k. 296-445 zał. 1

W okresie od 2011 do 2013 roku W. B. (1) zawarł z (...) sp. z o.o. szereg umów, na podstawie których zobowiązał się świadczyć na rzecz spółki usługi podwykonawcze. W rzeczywistości, wymienione umowy miały charakter pozorny. Przedsiębiorstwo (...) nie prowadziło prac podwykonawczych na rzecz (...) sp. z o.o. Mimo to oskarżony wystawiał faktury, które stwierdzały odpłatne świadczenie usług na rzecz spółki. Szereg takich faktur zostało przez niego wystawionych m.in. w okresie od kwietnia do lipca 2013 roku. W okresie od 25 maja 2013 roku do 25 sierpnia 2013 roku W. B. (1) nie wpłacił w ustawowych terminach, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., podatku od towarów i usług wynikającego z deklaracji VAT-7 obejmującym m. in. faktury wystawione na rzecz (...) sp. z o.o., na łączną kwotę 177.643 złotych, i tak:

- 1) 25 maja 2013 roku nie wpłacił kwoty 99.199 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w kwietniu 2013 roku;
- 2) 25 czerwca 2013 roku nie wpłacił kwoty 41.016 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w maju 2013 roku;
- 3) 25 lipca 2013 roku nie wpłacił kwoty 9.545 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w czerwcu 2013 roku;
- 4) 25 sierpnia 2013 roku nie wpłacił kwoty 27.883 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w lipcu 2013 roku.

Dowód:częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. (1) – k. 59-60, 114-119, 532-542 zał. 1, 46 akt głównych; częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. Ż. (1) – k. 633-644 zał. 1, 46-46v akt głównych; zeznania świadka O. A. – k. 248-250 zał. 1, 80-80v akt głównych; zeznania świadka Z. W. – k. 142-145, 549,557 zał. 1, 81v akt głównych; zeznania świadka J. P. – k. 137-141 zał. 1, 81-81v akt głównych; częściowo zeznania świadków L. Z. – k. 97, 544-547 zał. 1, 79v-80, 136-137 akt głównych; częściowo zeznania świadka K. O. – l. 239-241, 559-562 zał. 1, 80v-81 akt głównych; częściowo zeznania świadka L. S. – k. 564-570 zał. 1 81v-82 akt głównych; częściowo zeznania świadka I. N. – k. 573-573 zał. 1, 82 akt głównych; zeznania świadka A. T. – k. 579-586 zał. 1, 130v-131 akt głównych; zawiadomienia karnoskarbowe – k. 1, 3, 6, 8zał. 1; wydruki deklaracji VAT-7 – k. 1, 2-15 zał. 1; rejestry sprzedaży – k. 146-150 zał. 1

W latach 2011-2013 W. B. (1) niekiedy osobiście pojawiał się w hali produkcyjnej (...) sp. z o.o. i wówczas wykonywał drobne prace ślusarskie i monterskie. Pracownicy spółki widywali go zwykle pijanego. W. B. (1) nie wydawał poleceń tym osobom i nie nadzorował ich pracy.

Dowód: zeznania świadka O. A. – k. 248-250 zał. 1, 80-80v akt głównych; zeznania świadka Z. W. – k. 142-145, 549,557 zał. 1, 81v akt głównych; zeznania świadka J. P. – k. 137-141 zał. 1, 81-81v akt głównych

W latach 2011-2013 W. B. (1) nie zatrudniał pracowników. Natomiast w okresie rzekomego świadczenia usług na rzecz (...) sp. z o.o., oskarżony zawarł z pracownikami spółki szereg umów o dzieło, na podstawie których osoby te zobowiązywały się wykonywać dla niego określone usługi. Umowy te stwarzały pozory tego, że W. B. (1) wynajmował pracowników (...) sp. z o.o. w celu realizacji zamówień złożonych przez spółkę. Osoby te w rzeczywistości nie świadczyły usług na rzecz W. B. (1). Oskarżony wypłacał im jednak wskazane w umowie wynagrodzenie. Odbywało się to za pośrednictwem W. Ż. (1). Rozliczając się z W. B. (1), Prezes zarządu (...) sp. z o.o. przelewał bowiem określone kwoty na rachunki bankowe tych osób, zaś nadwyżki przekazywał W. B. (2) jako pozostałą część wynagrodzenia za realizację zamówień. Zdarzało się również tak, że pracownicy (...) sp. z o.o. otrzymywali od W. B. (1) pieniądze w gotówce. W. B. (1), jako przedsiębiorca zatrudniający pracowników (...) sp. z o.o. na podstawie umowy o dzieło, pełnił funkcję płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych. Mimo to, w okresie od 22 kwietnia 2013 roku do

20 września 2013 roku nie wpłacił w ustawowym terminie na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wynagrodzeń wypłaconych tym osobom w kwietniu, czerwcu, lipcu i sierpniu 2013 roku:

- z kwoty 3.956 złotych należnej za miesiąc marzec 2013 roku uiszczył 100 złotych, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 22 kwietnia 2013 roku;
- kwoty 10.702 złotych należnej za miesiąc kwiecień 2013 roku nie uiszczył w całości, podczas gdy termin płatności minął dnia 20 maja 2013 roku;
- kwoty 6.649 złotych należnej za miesiąc czerwiec 2013 roku nie uiszczył w całości, podczas gdy termin płatności minął dnia 22 lipca 2013 roku;
- kwoty 2.195 złotych należnej za miesiąc lipiec 2013 roku nie uiszczył w całości, podczas gdy termin płatności minął dnia 20 sierpnia 2013 roku;
- kwoty 10.444 złotych należnej za miesiąc sierpień 2013 roku nie uiszczył w całości, podczas gdy termin płatności minął dnia 20 sierpnia 2013 roku.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. (1) – k. 59-60, 114-119, 532-542 zał. 1, 46 akt głównych; częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. Ż. (1) – k. 633-644 zał. 1, 46-46v akt głównych; zeznania świadka O. A. – k. 248-250 zał. 1, 80-80v akt głównych; zeznania świadka Z. W. – k. 142-145, 549,557 zał. 1, 81v akt głównych; zeznania świadka J. P. – k. 137-141 zał. 1, 81-81v akt głównych; częściowo zeznania świadka L. Z. – k. 97, 544-547 zał. 1, 79v-80, 136-137 akt głównych; częściowo zeznania świadka K. O. – l. 239-241, 559-562 zał. 1, 80v-81 akt głównych; częściowo zeznania świadka L. S. – k. 564-570 zał. 1 81v-82 akt głównych; częściowo zeznania świadka I. N. – k. 573-573 zał. 1, 82 akt głównych; zeznania świadka A. T. – k. 579-586 zał. 1, 130v-131 akt głównych; karta weryfikacji deklaracji rocznej - k. 24 zał. 1; deklaracje PIT-4R – k. 92-96v akt głównych; umowy o dzieło wraz z rachunkami – l. 160-171, 181-187, 210-212 zał. 1; listy wynagrodzeń – k. 158,223, 226 zał. 1

W latach 2011-2013 rozliczeniami podatkowymi przedsiębiorstwa (...) W. B. (1) zajmowała się księgowa (...) sp. z o.o. L. Z..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. B. (1) – k. 59-60, 114-119, 532-542 zał. 1, 46 akt głównych; wyjaśnienia oskarżonego W. Ż. (1) – k. 633-644 zał. 1, 46-46v akt głównych; zeznania świadka L. Z. – k. 97, 544-547 zał. 1, 79v-80, 136-137 akt głównych

Przed wniesieniem aktu oskarżenia do Sądu W. B. (1) niemal w całości uregulował zaległe zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wynagrodzeń wypłaconych w kwietniu, czerwcu, lipcu i sierpniu 2013 roku.

Dowód: karta weryfikacji deklaracji rocznej – k. 98 akt głównych

W latach 2013 i 2014 W. B. (1) wykazał dochód z prowadzonej działalności gospodarczej. Mimo to:

- do 30 kwietnia 2014 roku nie wpłacił w ustawowym terminie, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2013 w kwocie 657.541 złotych;
- do 30 kwietnia 2015 roku nie wpłacił w ustawowym terminie, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., podatku dochodowego do osób fizycznych za rok 2014 w kwocie 3.037 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. (1) – k. 59-60, 114-119, 532-542 zał. 1, 46 akt głównych; zawiadomienia karnoskarbowe – k. 84, 447 zał. 1; wydruk deklaracji PIT-36 – k. 449

Oskarżony **W. B. (1)** był uprzednio dziewięciokrotnie karany przez Sąd, w tym trzykrotnie za przestępstwa skarbowe.

Dowód: dane o karalności – k. 50-53 akt głównych

Oskarżony **W. Ż. (1)** nie był uprzednio karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 54 akt głównych

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadków O. A., J. P., Z. W., a także na dokumentach urzędowych i prywatnych. Wyjaśnienia oskarżonych W. B. (1) i W. Ż. (1) oraz zeznania świadków L. Z., K. O., L. S., I. N. i A. T. posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych jedynie częściowo.

Oskarżony **W. B. (1)** deklaruje, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił jednak, że nie mógł zapłacić podatków, bo w grudniu 2013 roku CBS zablokowało mu konto. Oskarżony utrzymywał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonywał usługi dla W. Ż. (1). Swoich pracowników zatrudniał „na czarno”. U Ż. wykonywał konstrukcje stalowe. Uzgadniali razem, co jest do wykonania, termin i wynagrodzenie. On dobierał sobie ludzi spośród pracowników Ż.. Jakość prac odbierali majster i kierownik. Wynagrodzenie od Ż. obejmowało wynagrodzenie dla pracowników. Rozliczenia robiła mu księgowa Ż.. On nie wie, ilu zatrudniał pracowników.

Natomiast oskarżony **W. Ż. (1)** konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że W. B. (1) był jego podwykonawcą, On zlecał mu różne prace, ale to nie była stała współpraca. Z B. ustalał zakres prac cenę i termin. On zlecał B. wykonanie prac, gdy jego pracownicy nie byli w stanie wykonać prac. Wynagrodzenie obejmowało wszystko, co jest potrzebne do wykonawstwa – także wynagrodzenie brutto dla ludzi zatrudnionych przez podwykonawcę. W. B. (1) do wykonawstwa zatrudniał sobie pracowników. To była decyzja B., kogo zatrudnia. On nie ma pojęcia, co B. robił z pieniędzmi i jak rozliczał się z pracownikami. Bezpośredni nadzór sprawował podwykonawca.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom W. B. (1) i W. Ż. (1) w opisanym wyżej zakresie, uznając, że stanowiły one jedynie wyraz przyjętej przez nich linii obrony.

Wyjaśnienia oskarżonych były sprzeczne z zeznaniami świadków O. A., J. P. i Z. W.. Świadek **O. A.** zeznała, że do pracy przyjmował ją W. Ż. (1). Początkowo to on wydawał jej polecenia. Następnie polecenia wydawał I. N.. W pewnym momencie W. Ż. powiedział jej, że może zarobić więcej. Dawał jej wówczas do podpisu umowy o dzieło, na których była pieczęć (...). Dostawała wówczas wynagrodzenie w dwóch przelewach - od (...) sp. z o.o. i W.-rem. O. A. podała, że nie wie, czy W. B. (1) nadzorował wykonanie prac – do niej w ogóle nie przychodził. Świadek **J. P.** zeznał, że pracę u W. B. (1) zaczął w 2013 roku, przy czym najpierw podpisał umowę z W. Ż., który był cały czas na miejscu. On nie dostawał poleceń od B.. Wykonywał jeden rodzaj prac dla dwóch firm. Wynagrodzenie był rozbijane na dwa przelewy. Według świadka, W. B. (1), gdy pojawiał się w firmie był zawsze pijany. Nie nadawał się na pracownika ani na szefa. Świadek dowiedział się, że jest zatrudniony przez 2 firmy dopiero przy odbieraniu wynagrodzenia. Świadek **Z. W.** zeznał natomiast, że pracował dla W. Ż. (1), zaś W. B. (1) widział może 2-3 razy – zawsze był pijany. Nie dostawał od niego poleceń. On nie kojarzy W.-R.. Umowę o pracę podpisywał z W.. D. mu do podpisania jakieś dokumenty, ale on ich nie czytał.

Zeznania wymienionych świadków wskazują na to, że zatrudnienie pracowników E.-prod Technika sp. z o.o. w W.-rem (najem pracowniczy) miało charakter fikcyjny, a podpisywanie umów o dzieło z tymi osobami miało najprawdopodobniej na celu ukrycie rzeczywistych rozmiarów działalności E.-prod Technika sp. z o.o. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż były one logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały. Nade wszystko jednak, zeznania te odpowiadały wskazaniom doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu, w świetle danych zawartych w aktach sprawy, oczywiste jest to, że umowy zawarte pomiędzy E.-prod Technika sp. z o.o. a W. B. (1) pozbawione były sensu gospodarczego – jak wynika z zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych, podwykonawstwo W. B. (1) miało polegać na wykonywaniu prac poprzez pracowników zatrudnionych u kontrahenta, w dużej mierze w czasie ich pracy, z wykorzystaniem narzędzi należących do E.-prod Technika sp. z o.o. Prace te miały zatem de facto angażować wyłącznie zasoby należące do zleceniodawcy. Warto przy tym zauważyć, że nawet gdyby W. B. (1) rzeczywiście świadczył usługi

na rzecz spółki, to nie byłoby żadnego uzasadnienia ku temu, by zatrudniał on na podstawie umowy o dzieło także pracowników biurowych (umysłowych) spółki (L. Z., O. A., L. S., I. N. i A. T.).

Sąd nie dał nadto wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. B. (1) w zakresie, w jakim twierdził on, że nie mógł opłacać podatków i zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, gdyż w grudniu 2013 roku CBS zablokowało mu konta bankowe. Jak bowiem wynika z dokumentów przekazanych przez Pierwszy Urząd Skarbowy (k. 98 akt głównych), nie wcześniej niż w marcu 2014 roku i nie później niż w sierpniu 2014, oskarżony niemal w całości uregulował zaległe zaliczki od wynagrodzeń wypłaconych w 2013 roku, co oznacza, że posiadał środki na umożliwiające uiszczenie podatków. Co więcej, oczywiste jest, że zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oskarżony miał obowiązek uiszczać na bieżąco – do 20. dnia następnego miesiąca. Zatem nawet ewentualna blokada rachunku bankowego w grudniu 2013 roku nie mogłaby doprowadzić do zwolnienia go z odpowiedzialności w tym zakresie.

Sąd oparł się na zeznaniach świadków **L. Z., K. O., L. S., I. N. i A. T.** jedynie w zakresie, w jakim dotyczyły one okoliczności bezspornych. W pozostałym zakresie świadkowie ci potwierdzili, że W. B. (1) faktycznie wykonywał usługi na rzecz E.-prod Technika sp. z o.o. w ramach działalności gospodarczej pod firmą (...) i zatrudniał w tym celu pracowników kontrahenta, a przy tym nadzorował wykonywane przez nich prace. Jak wykazano wyżej, zeznania te kłócą się ze wskazaniami doświadczenia życiowego, a także z wiarygodnymi zeznaniami świadków O. A., J. P. i Z. W.. Należy zauważyć, że wymienione osoby, to pracownicy umysłowi bądź pracownicy z kierownictwa E.-prod Technika sp. z o.o. Z uwagi na bliższe niż w przypadku pracowników fizycznych, stosunki łączące te osoby z W. B. (1), w świetle zebranych dowodów, zachodzi podejrzenie, że wymienieni świadkowie zeznawali nieszczerze na jego korzyść, kierując się lojalnością wobec prezesa zarządu spółki. Na marginesie warto zauważyć, że szczególne zastrzeżenia Sądu wzbudziły zeznania świadków I. N. i A. T.. Analizując te zeznania trudno oprzeć się wrażeniu, że osoby te przedstawiały okoliczności rzekomej współpracy z W. B. (1) niechętnie, a ich korzystne dla W. B. (1) wypowiedzi w postępowaniu przygotowawczym wynikały ze sposobu zadawania pytań przez obrońcę, który starał się naprowadzać świadków w celu uzyskania oczekiwanej wypowiedzi, np.:

- „8. Jaki (...) był związek [W. B. (1)] z E. technika?”

- „Nie mam pojęcia”

- „9. Czy był to pracownik (...)?”

- „Nie kojarzę, żeby był pracownikiem”

- „10. A czy (...) był wykonawcą dla E. techniki”

- „raczej chyba tak” (zeznania świadka I. N. – k. 574).

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Sąd oparł się również na ujawnionych dokumentach prywatnych, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Pomimo wątpliwości co do rzetelności umów o dzieło zawartych rzekomo pomiędzy W. B. (1) a pracownikami E.-prod Technika sp. z o.o., brak jest wątpliwości co do tego, że wymienione osoby złożyły oświadczenia o treści, jaka wynika z tych dokumentów.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania oskarżonemu W. B. (1) czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Odnośnie czynów wymienionych w punktach I.1., I.3. i I.4. aktu oskarżenia należy wskazać, że w okresie od 25 maja 2013 roku do 25 sierpnia 2013 roku W. B. (1) nie wpłacił na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku VAT z tytułu dostaw towarów w okresie kwietnia do lipca 2013 roku. Nadto w dniach 30 kwietnia

2014 roku oraz 30 kwietnia 2013 roku wskazać oskarżony nie wpłacił na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2014 i 2015. Długotrwałość zalegania z uiszczeniem podatków, powtarzalność zachowań oraz fakt, że oskarżony nie starał się o przyznanie ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych świadczy o uporczywości jego zachowania. W ten sposób oskarżony dopuścił się trzech wykroczeń skarbowych z art. 57 § 1 k. k. s.

Odnosnie czynu wymienionego w punkcie I.2. aktu oskarżenia należy stwierdzić, iż zatrudniając pracowników na podstawie umowy o dzieło, W. B. (1) był płatnikiem w rozumieniu art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przedmiotowym postępowaniu, w sposób nie budzący wątpliwości wykazano, że w określonych miesiącach, w okresie od kwietnia do września 2013 roku, oskarżony nie dochował ustawowych terminów, nie wpłacając na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek potrąconych z wynagrodzeń wypłaconych tytułu wykonania dzieła. Łączna kwota przeterminowanych zaliczek z tego tytułu w tym okresie wyniosła przy tym 33.846 złotych. Zgodnie z art. 53 § 14 k. k. s., była to zatem „kwota małej wartości”, nie przekraczająca w czasie popełnienia czynu dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę. Czyn ten wypełniał zatem znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.

Należy w tym miejscu zauważyć, że znamię czasownikowe "nie wpłaca" wymienione w art. 77 k. k. s polega na zaniechaniu uiszczenia pobranego podatku na rzecz organu podatkowego. Przy czym, niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość. Wystarczy, że dokonano jego potrącenia, tj. wypłacono pracownikowi (wykonawcy dzieła) kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie IV KKN 427/98).

Czyny wymienione w punktach I.1. i II.2. aktu oskarżenia miały charakter wieloetapowy. Fakt, iż oskarżony postępował niejako „na raty”, w krótkich odstępach czasowych i z wykorzystaniem tej samej sposobności, pozwolił uznać każdą z grup zachowań wskazanych w punktach I.1. i II.2. aktu oskarżenia, za jeden czyn zabroniony (tzw. czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 k. k. s.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. W. B. (1) jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych W. B. (1) należy określić jako niemały. Oskarżony jako przedsiębiorca miał pełną świadomość ciężących na nim obowiązków podatkowych, a mimo to nie dochował ich w stosunkowo długim okresie czasu, co świadczy o tym, że stopień jego zawinienia był wysoki. Suma zaległości podatkowych wynikających z czynów wymienionych w punktach I.1 i I.3. aktu oskarżenia była relatywnie wysoka. Do momentu wydania wyroku W. B. (1) nie uiszczył oskarżony nie uiszczył przeterminowanych należności wskazanych w punktach I.1, I.2. i I.3. aktu oskarżenia.

Zgodnie z art. 51 § 1 k. k. s., karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jednakże jeśli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Ponieważ czyn z punktu I.1. aktu oskarżenia został popełniony w okresie od 25 maja 2013 roku do 25 sierpnia 2013 roku, a postanowienie o przedstawieniu W. B. (1) zarzutu wydano 4 marca 2013 roku, to karalność omawianego czynu ustala z upływem 25 sierpnia 2016 roku. W związku z tym, **w punkcie I. sentencji wyroku**, Sąd umorzył postępowanie karnoskarbowe o ten czyn z uwagi przedawnienie karalności.

Rozważając kwestię zarzutu stawianego W. Ż. (1), Sąd stwierdził, że oskarżonemu nie można przypisać czynu z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s., a więc tzw. sprawstwa zastępczego (rozszerzonego). O ile Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że czynności prawne dokonane między E.-prod Technika sp. z o.o. a W. B. (1) miały charakter pozorny („fikcyjny”), o tyle brak jest podstaw do stwierdzenia, że W. Ż. (1) zajmował się, choćby na zasadzie faktycznego wykonywania, sprawami gospodarczymi, a w szczególności finansowymi przedsiębiorstwa prowadzonego przez W. B. (1). W sprawie bezsporne było to, że pod względem organizacyjnym W.-R. stanowiło odrębny byt – nie sposób stwierdzić, że to E.-prod Technika sp. z o.o. zarządzała przedsiębiorstwem (...), a w szczególności, że była zobowiązana bądź upoważniona (choćby na podstawie ustnych ustaleń) do regulowania zobowiązań za W. B. (1), w tym uiszczania należności publicznoprawnych. Zebrane dowody nie wskazują na to, jakoby prezes E.-prod Technika sp. z o.o. (czy też jakakolwiek inna osoba zatrudniona przez spółkę, w tym księgowa L. Ż.) posiadał pełnomocnictwo do rachunków bankowych W. B. (1) lub znał dane autoryzacyjne umożliwiające dostęp do jego kont w bankowości elektronicznej. Natomiast z racji zawarcia umów o dzieło z pracownikami E.-prod Technika sp. z o.o. W. B. (1) pełnił funkcję płatnika, tj. miał obowiązek obliczyć i wpłacić podatek od wypłaconych z tego wynagrodzeń. W sprawie bezsporne było to, że wynagrodzenia należne na podstawie wymienionych umów były wypłacane. Wprawdzie odbywało się to za sprawą przelewów dokonywanych przez W. Ż. (1) z rachunku E.-prod Technika sp. z o.o. Tym niemniej, brak jest podstaw uzasadniających stwierdzenie, że dokonując tej czynności, mającej oparcie w ustaleniach z W. B. (1), W. Ż. (1) mógł analogicznie dokonać zapłaty potrąconych zaliczek na podatek dochodowy. obrońca oskarżonego W. Ż. (1) trafnie podniósł, że przepisy prawa podatkowego nie przewidują (za wyjątkiem przypadków wymienionych w art. 62b ordynacji podatkowej, obowiązujących od 1 stycznia 2016 roku) zapłaty podatku przez osobę trzecią, w tym przez kontrahenta. W związku z tym, nawet jeśli W. Ż. (1) dokonałby stosownych przelewów, to i tak nie doszłoby do wygaśnięcia zobowiązania podatkowego wynikającego z zawarcia przedmiotowych umów o dzieło. W związku z tym, **w punkcie IV. sentencji wyroku**, Sąd uniewinnił W. Ż. (1) od zarzucanego mu czynu.

Na marginesie warto wspomnieć, że, zdaniem Sądu, kierując akt oskarżenia, oskarżyciel wykazał się niekonsekwencją. Z jednej strony starał się on wykazać, że dokonując czynności handlowych stanowiących podstawę sformułowania zarzutów W. Ż. (1), działając za E.-prod Technika sp. z o.o., posługiwał się firmą (...) w celu zatajenia faktycznych rozmiarów prowadzonej działalności. Z drugiej zaś strony, sformułował zarzut dotyczący niewywiązania się ze zobowiązań podatkowych przez tego drugiego. W ocenie Sądu, w badanym przypadku uzasadnione byłoby zarzucenie W. Ż. (1) czynu z art. 55 § 1 k. k. s. Jednak przypisanie tego czynu w ramach niniejszego postępowania wykraczałoby poza przedmiotowe granice skargi.

Sąd stwierdził natomiast, że zachodziły przesłanki do wydania wyroku skazującego wobec W. B. (1) za czyny wymienione w punktach I.2., I.3. i I.4. aktu oskarżenia. W związku z tym, w punkcie II. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zw. art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych. Natomiast w punkcie III. sentencji wyroku, za dwa wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s., przy zastosowaniu art. 50 § 1 k. k. s., Sąd wymierzył W. B. (1) karę 15.000 złotych grzywny.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia jego wielokrotna karalność, w tym trzykrotna za przestępstwa skarbowe. Przy czym na podkreślenie zasługuje fakt, że aż sześć wyroków skazujących (w tym wszystkie wyroki za przestępstwa skarbowe) zapadły przeciwko oskarżonemu przed popełnieniem badanych czynów. Nadto, na niekorzyść oskarżonego przemawia względ na okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu (opisane powyżej). Na niekorzyść oskarżonego w przypadku czynu opisanego w punkcie I.3. aktu oskarżenia przemawia względ na wysoką wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej. Na niekorzyść oskarżonego w przypadku czynów opisanych w punktach I.3. i I.4. aktu oskarżenia przemawia fakt, że do dnia wydania wyroku nie uregulował on zaległego podatku od osób fizycznych.

Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że niemal w całości uregulował on zaległości podatkowe wymienione w punkcie I.2. aktu oskarżenia.

W ocenie Sądu, orzeczone kary grzywny spełnią cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, gdyż wpłyną na oskarżonego wychowawczo, wywołując u niego przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości. Nadto, można żywić nadzieję, że orzeczone kary uczynią zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Liczba stawek dziennych wymierzonych w ramach kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe, a także grzywna orzeczona kwotowo, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów oraz stopnia jego zawinienia, jak też uwzględnia niewątpliwą korzyść majątkową, jaką oskarżony osiągnął z przypisanych czynów. Ustalając wysokość stawki dziennej za przestępstwo skarbowe, jak i wymierzając grzywnę określoną kwotowo, Sąd uwzględnił aktualną sytuację majątkową i warunki osobiste oskarżonego. Oskarżony jest zdrowym, młodym mężczyzną, osiąga stały dochód, a przy tym nie ma nikogo na utrzymaniu. W ocenie Sądu, W. B. (1) jest w stanie uiścić orzeczone grzywny. Zasądzone kwoty nie wykraczają poza jego potencjalne możliwości zarobkowe i płatnicze. Orzeczonych grzywien nie sposób uznać za nadmiernie surowe, zwłaszcza, że Sąd określił stawkę dzienną grzywny za przestępstwo skarbowe na poziomie nieznacznie przekraczającym dolną granicę wskazaną w art. 23 § 2 k. k. s. (61,66 zł).

Sąd zwolnił oskarżonego W. B. (1) z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania, uznając, że wobec orzeczenia stosunkowo surowych kar grzywny wykonanie tego obowiązku mogłoby być dla niego zbyt uciążliwe.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego W. Ż. (1), przypadającymi na niego kosztami procesu Sąd obciążył Skarb Państwa.